

červen 2020

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

Není místa, kam by nedosahovalo vyzářování dobrého Boha. (papež František; z předmluvy ke knize „Karanténa“ popisující každodenní život ve slumech na předměstí Buenos Aires)

**Téma čísla:
V karanténě**

Milí farníci,

vydání každého *Setkání* předchází redakční schůzka, kdy plánujeme i termín nejbližšího vydání. Aniž jsme tušili, co bude „ve vzduchu“, koncem ledna jsme vydání farního občasníku naplánovali na 8. březen. Už za dva dny se ukázalo, že to byla poslední neděle před zavedením vládních opatření...

Zásadní změnu pocítili i věřící – kostely byly zavřené a bohoslužby se přesunuly do online prostředí. Jedním kliknutím tak bylo možné přesunout se z jedné mše na jinou, třeba i do stovky kilometrů vzdáleného místa.

Plošná karanténa zásadně zredukovala fungování celé společnosti a život probíhal podle vzorce: do práce – na nákup – domů. Z ulic vymizel běžný život. Jako by se zastavil čas.

Bylo by škoda hodit tuto zvláštní dobu jen tak za hlavu, když nám přinesla tolik možností uvědomit si, že ani věci, které považujeme za samozřejmé, „nepadají z nebe“. A také proto se zrodilo *Setkání* na toto téma.

Blaze těm, kdo se během karantény neuzavřeli do své ulity a hledali možnosti, jak v souladu s restrikcemi druhým pomoci nebo je obohatit. A nemuseli být nutně v první linii.

Letošní léto zřejmě bude v mnoha ohledech odlišné od minulých let. Jednu jistotu nám ale ani žádné opatření vzít nedokáže: Bůh bude s námi na všech cestách.

Podnětnou dovolenou vám přeje

redakční tým *Setkání*

Fara v době karantény

Když jsme na Popeleční středu 26. února dostávali křížek na čelo, ještě nikoho z nás nenapadlo, jak výjimečná bude letošní postní doba a jak neobvykle prožijeme velikonoční svátky.

Epidemie koronaviru ovlivnila i náboženský život v naší zemi. Nařízení vlády se dotklo bohoslužeb, svateb, pohřbů i poutí. Zůstali jsme odkázaní na přenosy bohoslužeb prostřednictvím radia Proglas, TV Noe nebo České televize, případně na mše svaté vysílané on-line přes internet. Pro všechny z nás to bylo něco zcela nového. Takovou situaci nezažili ani naši prarodiče během druhé světové války. Těžko jsme si dokázali představit, jaké to bude, prožít několik týdnů či měsíců bez osobní účasti na mši svaté a bez možnosti přijímat Pána Ježíše v eucharistii.

Také na faře v Bystrci se částečně zastavil život. Děti ze dne na den přestaly chodit do náboženství a do scholy, přestala se scházet různá farní společenství, byla přerušena příprava na biřmování i další plánované akce. Najednou nebylo ani co psát do Infa. Na faře zavládlo ticho, přerušené občasným zavzvoněním telefonu.

Museli jsme začít hledat nové cesty, jak zůstat alespoň duchovně propojeni v rámci farnosti. A v tomto případě se dá říci, že internet se nám stal dobrým sluhou. Kromě aktuálních informací, které jsme se snažili uveřejňovat na farním webu a na Facebooku, se také podařilo dát dohromady několik pěkných iniciativ. Připomeňme Svatý týden, kdy naše schola připravovala pásmo písní, modliteb a zamyšlení na jednotlivé dny. Díky ochotě některých farníků také vznikla společná křížová cesta. Dobrovolníci namluvili jednotlivá zastavení na diktafon, nahrávky se propojily a umístily na farní stránky. Svoji nespornou technickou zdatnost také prokázal pan farář Pavel Svoboda, který nám nabídl přenosy některých velikonočních obřadů přímo z našeho kostela a zprostředkoval video pozdravení od otce Vnislava a pana kaplana. Velikonoční svátky byly jiné, zkušenost bez osobní účasti na bohoslužbách možná také trochu bolestná, ale současně snad prožitá o to intenzivněji a nově, ve společenstvích našich rodin.

Za těchto neobvyklých okolností někteří farníci ještě možná nezaznamenali, že náš milý otec Mons. Vnislav Fruvirt změnil místo svého pobytu. Stalo se tak přesně po 47 letech jeho kněžské služby v Bystrci. Vzhledem k jeho věku a zhoršujícímu se zdravotnímu stavu už bylo velmi obtížné zajistit mu odpovídající péči na faře. Ve čtvrtek 30. dubna jsme jej proto převezli do kněžského domova na Moravci, kde je o něho dobře postaráno. Těšíme se, že ho po skončení karanténních opatření budeme moci navštívit.

Koncem dubna se začala situace zlepšovat a jednotlivá opatření jsou postupně uvolňována. Když už teď můžeme přicházet na mši svatou (byť stále za přísných hygienických opatření), tak si možná více uvědomujeme, jak velkým darem je pro nás svátost eucharistie, jak málo děkujeme za náboženskou svobodu, kterou v naší zemi máme, a jak důležití jsou pro nás všichni bratři a sestry ve farním společenství.

-em-

ROZLIŠOVAT TO DŮLEŽITÉ

Svůj příspěvek do Setkání píšu v neděli 17. května, kdy končí nouzový stav. Máme za sebou více než dva měsíce hodně zvláštního času. Času mnoha těžkostí a omezení, ale také spousty šancí a možností. Když se podívám nazpět, jsem za mnohé vděčná. Za svou rodinu, se kterou jsme se scházeli ke společné modlitbě a rodinným nedělním bohoslužbám. Nebylo to vždycky úplně jednoduché, ale naučilo nás to víc si naslouchat, přizpůsobovat se, rozlišovat to důležité, co je potřeba zachovat, a v ostatním si dávat více svobody. Také jsem vděčná za možnosti internetu a sociálních sítí, díky nimž jsme se mohli aspoň virtuálně setkávat s přáteli, společně se modlit, denně poslouchat promluvy inspirativních kněží od ambonu z pražské Fortny, s karmelitány z Fortny také prožít Velikonoce – sice bez obvyklých společných bohoslužeb v Arše, ale i tak hluboce, nově. Naučila jsem se víc číst Písmo, chodit do přírody, dívat se kolem sebe, být vděčná za jaro, kvetoucí a zelenající se les, zase o něco víc vnímat krásu Božího stvoření, být v tichu sama se sebou a s Bohem. **M.Z.**

Náhuby

Padesát roků se něco muselo a mnohé nasmělo a nemohlo. Ty ranní desetiminutovky - aktuality - to jsme se střídali a museli pořád číst noviny. Dnes jsem zahlédla v televizi, že Emil Zátopek, tak jako já v roce 1968, nesouhlasil se vstupem sovětských vojsk k nám na Václaváku, tak ho vyloučili ze strany a mě z kanceláře, rovnou jako uklízečku na dvacet roků. Potom přišla svoboda. Všechno se může, až je to někdy na škodu. Kolikrát jsem přemýšlela o trestu - moře nemáme, sopky také ne, ani zeměřesení. Takže dar svobody bereme jako samozřejmost. Dokážeme aspoň děkovat? To sotva! Někdy... Tak co s námi? Jaký výchovný pohlavek? Podle mě by to měl být pořádný kopanec. Konečně! Bez velkého odmítání nosíme náhubky jako zlý pes. Je to k velkému zamýšlení. V celém světě, už i u indiánů, je koronavirus. Co lidí zemřelo bez rozloučení, ani pohřeb neměli. Dnes je to vlastně moderní. Chce to opravdu se zamyslet, jak moc dobře se přes to všechno máme. Utáhnout si opasek a myslet na ty, kteří mají málo nebo nic. A jak jinak si to člověk může uvědomit než pod náhubkem, který může být sebekrásnější. Pán nás netrestá, On nás vychovává. Ale dovedeme rozpoznat jeho znamení? V nebi uzná jen to, co rozdáme. **M.Š.**

Květná neděle 2020

*Další den rozkymácených světél
kdy strach ztemnil průhled tunely
zvon sotva šeptá, je ochraptělý,
smrtihlav že dosud neodletěl
a život vrže prasklou hřidelí*

*Kroků hlas bez poutníků v ambitu
vzpomínky na pozlacené jmelí,
hřích, co les víry pokácely
a svědomí kdo neodloží tu
s pokorou pod křížem Spasiteli*

*Květ, nerozvinut jitru na klíně,
nečeká dnes na návštěvu včely
Jen kočičky se těší na neděli,
do chrámu jsou zvány k hostině
by posvětily karanténní cely **J. C.***

Když se jednotlivé hlasy z obывáků spojí v melodii chvály

Je sice Zelený čtvrtek, ale mně do sluchátek zní jásavé texty o vzkříšení. V počítačovém programu přiblížit, upravit, vystříhnout. Tahle písnička by se víc hodila na konec. Zpět a smazat. Do e-mailové schránky přistává namluvená modlitba na zítra.

Když v polovině března karanténa bez varování narušila naše každodenní stereotypy a jednotliví členové scholy zůstali uvěznění ve svých obывácích, mnohé vyšlo na povrch a nastavilo se z druhé strany. Pátek co pátek, neděle co neděle. Někdy s větší radostí, jindy spíš ze setrvačnosti. Najednou jsme sice mohli zpívat ty samé písničky, ale už nebylo pro koho a nebylo s kým. Velmi jasně se ukázalo, jak moc je schola a její činnost spjatá s farností a že naše aktivita je více než cokoliv jiného službou, službou farnosti.

Ještě před půl rokem by mi takhle formulace zněla vysloveně pateticky, možná i přehnaně, ale dnes cítím vděk za možnost prožít si její význam. Ve výsledku to byl právě tenhle impuls spolu s blízcími se Velikonocemi, který nás přiměl přiložit ruku k dílu a z omezených prostředků vykresat karanténní podobu naší „služby“ – audio modlitby se scho- lou na Svatý týden.

Rozhodli jsme sítě, zapojili koho se dalo a postupně nám pod rukama tak nějak organicky vznikla pětice dvacetiminu-ových modliteb s písničkami. Každá nová nahrávka byla dalším důkazem toho, že

to, do čeho jsme se pustili má smysl. Hotové dílky postupně chodily do e-mailu a bylo potřeba je poskládat dohromady, propojit písničky modlitbou nebo slovem, zvuk vyčistit, nepodařené pasáže vystříhnout. Některé písničky jsme dokonce museli vytvořit z jednotlivě nahraných částí, aby vznikla čtyřhlasá varianta. A i když celý proces občas provázely komplikace a pochyby, jestli jsme si neukousli příliš velké sousto, v pozadí stálo naše odhodlání využít svěřené hřivny pro dobro ostatních. A pokud naše práce někomu posloužila k plnějšimu prožití těchto zvláštních Velikonoc, potom máme po- cit, že skrze nás konal Bůh.

Pokud byste si chtěli modlitby poslechnout zpětně, nebo se k vám přes Velikonoce in- formace o nich vůbec nedostala, jsou pohromadě k dispozici na internetových strán-kách scholy www.bystrckaschola.cz.

Za scholu **Tereza Hotová**

Jak to vnímám já

Vnímám, že k nám přichází něco nového. Že jsme dostali příležitost srovnat si hodnoty a udělat inventuru svého života. Koronavirus velké většině z nás rozboural naše zaběhlé stereotypy, naše jistoty. Ukázal nám, že může být velmi rychle všechno jinak, než jak jsme si to naplánovali.

Ukázal nám, že jsme si všichni rovni, že onemocnět můžeme všichni a je jedno, jaké máme postavení nebo kolik peněz. Jako mnoho dalších lidí vnímám tuto dobu jako přelomovou. Přináší nám velkou příležitost zpomalit, možná i úplně zastavit v našich rozbíhaných životech a podívat se okolo sebe i dovnitř sebe. Možná s údivem zjistíme, že žijeme život, se kterým už tak úplně nesouzníme, že jedeme ze setrvačnosti v naučených kolejích a zvyčích. Že mnohdy spíše přežíváme než bychom plně žili. Že jsme se zasekli v minulosti nebo jen sníme o budoucnosti pro kterou ale nic neděláme.

A tak je čas vrátit se k sobě a k tomu, kdo opravdu jsme a co si opravdu přejeme ze srdce žít. Uzavřít minulost a žít plně tady a teď. Vnímám, že teď máme příležitost žít svou pravdu, tvořit ze srdce, komunikovat se svou duší.

Uvědomit si, že my jsme tvůrci svého života, vystoupit mnohdy z pozice oběti, které se věci pouze dějí, odhodit to přežitě a nefunkční. Odložit naše rozdíly a začít vzájemně spolupracovat, být solidární, podporovat se navzájem, hledat to, co máme společného, a jak si můžeme vzájemně pomáhat. Žít mnohem svobodněji a lehčeji, znovu najít svou vnitřní sílu. Vidět, kolik krásného máme v sobě, ve svých vztazích, ve svých rodinách a kolem sebe. Srovnat si hodnoty a zaměřit se na to, co je v životě opravdu důležité, zažívat vděčnost za to, co máme. Tato doba nás také konfrontuje s naší smrtelností ... Užijeme tuto dobu moudře, nenechme se vtahovat do strachu a paniky, které nejsou naše ... a pokud se nějaké vynoří odevzdejme je v modlitbě Bohu, který nás jako vždy ochrání, posilní a provede i touto zkouškou.

-jm-

» » » Z myšlenek papeže Františka « « «

S věkem jsme chytřejší a pomalu si uvědomujeme, že:

- Hodinky za 3000 € ukazují stejný čas jako hodinky za 30 €
- Do peněženky za 300 EUR se vejde stejná částka jako do peněženky za 30 EUR.
- Osamělost v domě 70 m² je stejná jako v domě s plochou 300 m².

Koronavirové střípky

► Když jsme nemohli chodit na mše svaté, tak jsme alespoň doma sledovali přenosy mší z Vatikánu na TV; nebo přes internet, a to nejčastěji z Polné.

Mše už téměř začínala a vtom se ozval syn, z jehož hlasu bylo patrné jemné zděšení: „Mami, vždyť bude za chvíli mše a my jsme v kraťasech, to se přece nesluší!“

► Při jedné mši svaté jsme poslouchali čtení malého ministranta a v jeho podání zaznělo slovo „učetníci“, místo učedníci. Ale to slovo se nám líbilo, mělo pro nás smysl. Vložili jsme si to tak, že to jsou ti, kteří skládají účty za sebe i za druhé.

► S kolegyní v práci (v domově pro seniory) jsme přemýšlely i nad plusy a mínusy karantény. Tak jsem podotkla napůl žertem, že je v jistém slova smyslu škoda, že nebyl náš domov hermeticky uzavřen, že bychom byly i my zavřeny na nějakou dobu s klienty, a tím, že bychom mohly konečně vyplnit její přání: být pokřtěna.

► V době Velikonoc nám jedna milá paní - kolegyně říkaly, že ji neznají - donesla do domova ušité roušky a upečeného velikonočního beránka. Tak jsme i my, ačkoli v práci, mohli oslavit sváteční dny, radovat se z pocitu, že na nás někdo myslí. Postupně takových lidiček přibývalo, a tak jsme dostávali různé roušky, dezinfekci, sladkosti. Známe se nás ptali, zda něco nepotřebujeme, a jak se klientům i nám daří, jak to zvládáme.

► Když jsem se snažila vysvětlit jedné klientce, že by si měla nasadit na ústa a nos roušku, tak se mne otázala, kdo to říkal. Odpověděla jsem, že je to nařízení vlády. Chvilí bylo ticho, pak se paní ozvala dotčeně: „Mně nebude žádná vláda rozkazovat.“ Tím považovala situaci za vyřízenou a já jsem byla ráda, že mám roušku na ústech, protože jinak by si jistě všimla, že mi cukají koutky...
-km-

SEN

Jan Šlachta

*Dnes v noci měl jsem překrásný sen,
s volnými ústy moh jsem jít ven.
Poté co dal jsem si kořalky lok,
zhluboka dýchal jsem brněnský smog.
I když jsem možná pět kilo přibral,
všechny jsem objímal, všechny jsem líbal.
Oči mé zázrak opět tu vidí,
šaliny zase plné jsou lidí.
V hospodě narváno, pípa se točí,
z té velké radosti vlhnou mi oči.
Poslanci všichni svorně se shodli
a Babiš za národ k Bohu se modlí.
Děti jsou ve škole, doma je klid!!!
Může snad na světě krásněji být?
Z covidu strach už nemusím mít,
z jednoho poháru můžeme pít!
Boží slovo mě u srdce hřeje,
podáním ruky pokoj se přeje.
Lidé už v srdci jen lásku mají.
Takhle to asi vypadá v ráji.
Pak jsem se probudil ze svého snění.
Zjistil jsem, pravda, že nic z toho není.
přesto chci věřit, že se to stane.
K tomu mi pomoz můj milý Pane.*

“DOBA KORONAVIROVÁ JE DOBA KORONAVIROVÁ”,

řekli by Mach a Šebestová, žáci 3.B z Večerníčku. Každá doba je nějaká, v každé se dá dělat něco dobrého, plnit své každodenní povinnosti nebo se schovat a myslet jen na sebe a své nejbližší. V posledních týdnech jsme tolikrát slyšeli, že to, co se děje, je příležitostí se zamyslet, přehodnotit a změnit stávající, až se bojím, že ne jeden z těch, kteří to pronášeli, bude právě tím, kdo bude chtít vrátit vše do starých kolejí. A tak se chci s Vámi podělit o některé střípky a postřehy, z kterých se skládala mozaika těch dní.

Zavřené kostely, nemožnost účastnit se mší svatých

Jezuitský misionář, lékař a kněz J. Palacký, v našem kostele vyprávěl, jak se na řadu míst své farnosti v Bolívii dostal stěží 1x za rok, aby zde sloužil mši.

Pravoslavní křesťané v bývalém Sovětském svazu putovali pěšky i řadu dní do několika z mála tehdy fungujících chrámů, aby se mohli účastnit mnohahodinových velikonočních obřadů.

Naši východní bratři a sestry chaldejského, syrsko-malabarského nebo antiochijského ritu, jejichž chrámy jsou dnes v rozvalinách, se ve strachu scházejí v pobořených domech.

A nelze ani zapomenout na onoho tvrdohlavého kněze (kdo jiný by v této době stavěl nový kostel), který každý den několik hodin čekal v otevřeném kostele na ty, kteří pocítí touhu setkat se osobně se svátostným Kristem.

Není někdy méně víc? Neprožíváme vzácné mnohem intenzivněji? Nejsou naše časté účasti na mších jen snahou „získat body a koupit si“ nebeské království? Nebo jsou palivem pro každodenní konání? Vzpomínám na polského kněze v Mělníce, který v kázání řekl: „Možná budeme jednou překvapeni až zjistíme, že chodit do kostela a modlit se pro vstup do Božího království nestačí“.

Nehrdinští hrdinové

Spontánní šití roušek, nabídky k donášení nákupů, večerní potlesk a vyzvánění zvonů jako poděkování zdravotníkům. Permanentně ohrožení řidiči MHD, technici v energetice, telekomunikacích, prodavači, popeláři a další, kterým nikdo práci z domova nenabízel a bez nichž by brzy vše zkolabovalo. A taky personál a obyvatelé domovů pro seniory, mentálně postižené a dalších různých center (Alzheimer, ...), kteří byli hozeni přes palubu. Jejich klienti nepotřebují levné lístky na vlak, volné vstupy na koncerty a divadla, zájezdy nebo vycházky s podporou radnice. Jejich volební lístky nerozhodují o tom, kdo bude starostou nebo prezidentem. Těch deset minut času, kdy je někdo podrží za ruku a vyslechne jejich vzpomínky z mládí, které si na rozdíl od toho, co dnes bylo k obědu, dosud pamatují, jim přetížené pečovatelky a pečovatelé dát mnohdy nemohou.

Internet a komunikační technologie

To, co nám dosud připadalo jako zábava a zbytečnost, to, čemu jsme se my starší vyhýbali a někdy i vysmívali, bylo najednou jedinou možností. Mše přenášené na YouTube, zaklikávací Google formuláře pro omezenou účast na mši, facebookové odkazy ... Pružnost a ochota veřejnoprávní televize vysílat bohoslužby, připravit kanál pamětnických filmů nebo rozjet výuku pro děti, které nemohou do školy. A to vše navzdory mnohým hlasům volajícím po jejím zrušení, včetně hlasu kandidátky biskupské konference do Rady ČT.

A osobně

Odchod pana faráře Vnislava Fruvirta z farnosti. Tolik let jsme ho vnímali jako samozřejmou tichou součástí a najednou je pryč. Většina z nás ho už zřejmě nikdy nepotká. Nezapomenu na jeho vyprávění o spoluvězni, který komunistům vše odpustil. Jen to, že mu sebrali parohy jelena dvanáctáka, ne.

Můj patron sv. Karel Boromejský za morové epidemie rozprodal vlastní majetek, opustil biskupskou rezidenci a vyšel mezi nemocné. Generál řádu jezuitů tehdy protestoval, že kněží mají sloužit živým a zdravým, ne umírat s nakaženými.

Kniha Grahama Greena Moc a sláva odehrávající se v reálné době pronásledování církve v Mexiku – kněží byli vražděni a věřící mučeni a zavíráni (tehdy vznikly ony mexické fakulty, jejichž dodržování dle litery či srdce způsobilo rozpor při začleňování členů skryté církve po roce 1989 u nás). Kněz, který dávno rezignoval na své povinnosti, otec nemanželského dítěte žijící s milenkou si uvědomuje, že ač nehodný, o své svěcení nikdy nepřišel a teď je ta doba, kdy ho věřící potřebují.

Kopec Žerotín. Na vrchu nechal kdosi postavit kapli na poděkování za uzdravení syna. Hledáme s kamarády orchideje. Je sucho a najdeme jen jednu, odkvetlou. Nedaleko od rozcestníku sedí mladá rodina – táta, maminka a děti, tak 11 a 9 let. Dívají se do krajiny s vinnohrady, modlí se polohlasem růženec. Sestupujeme, jazyk se lepí na patro, jeden z vinných sklepů má nápis Občerstvení. Neváháme, necháme si natočit pivo a kamarádi si objednávali ještě kávu, turka. 70letý pán s jiskrou v oku nás posílá sednout si na lavičku. Je nám krásně. Po chvíli přichází, turecký fez se střepečky na hlavě, chromové tácky s kávou, vodou, cukr a smetana. Omlouvá se, prý to měl Turek poněkud daleko. Smějeme se. Přisedá si a vypráví. Dole pod vinnohradem bývala mokřina, kde rostl rákos. Deset let už nic. „Voda. Kdoví co s námi bude“, povzdechne. A za pár dnů dostávám mail od kamaráda ze školy. S velikým úsilím sehnal před časem postiženému synovi místo v chráněné kavárně. Ten se seznámil s dívkou na drogách a narodilo se jim dítě. Její rodina trvala na domácím porodu a ten nedopadl úplně dobře. Hledají prý teď pomoc u mongolského šamana. A on se s manželkou snaží, aby dostali vnuka do vlastní péče. Ach jo! Proč někdo projde životem snadno a druhý to má tak těžké? **KK**

Vidíte to také tak?**Bude to dobré**

Vyjdeme z toho s delšími vlasy a pár jich bude i bílých. S rukama i domácnostmi svítícími čistotou a ve starém oblečení. Se strachem i touhou vyjít ven. Se strachem i touhou s někým se setkat. Vyjdeme z toho s prázdnými kapsami a plnými spížemi. Budeme zase umět péct chleba a neplýtvat jídlem.

Budeme si pamatovat, že lékař a zdravotní sestra si zaslouží větší potlesk než fotbalista a že dobrého učitele displej nenahradí. A že šít roušky je někdy víc nežli šaty podle

Roušková**Jan Šlachta**

*Tak jako lupič, co vykrást chce banku,
roušku mám ještě, když chystám se k spánku.*

*Pak ráno za tmy do práce vstávám,
než svléknu pyžamo na nos ji dávám.*

*Gumičky brzo mi uříznou uši,
přesto všem okolo rouška moc sluší.*

*Má mnoho barev a různé tvary,
nosí ji batole i děda starý.*

*Začíná pod bradou, na nose končí,
nad ní už z tváře zbyly jen oči,*

*V některých obavy a v jiných slzy,
i naděje, že skončí to brzy!*

Radost lhostejnost, smutek a strach.

Kam jen se překlopí jazýček vah?

*Kolik to pocitů pod ní se schová,
víc z nás teď k bližnímu s láskou se chová.*

*Až jednou složíme poslední zkoušku,
sám Bůh nám sejme života roušku.*

Potom nás políbí na obě tváře.

„Vítám tě doma, sestro má, bratře.“

*P.S. Věřím, až skončí ta doba zmatku
jednu si schovám pak na památku.*

nejnovější módy. Že technologie je důležitá, dokonce životně, použije-li se dobře, ale nebezpečná, když se myslí jen na vlastní užitek. A že ne vždy je třeba nasednout do auta a prchat kdovíkam. Vyjdeme z toho víc osamocení, ale s větší touhou být spolu. A pochopíme, že život je krásný - když jsi naživu. Že jsme kapky v jednom moři. A že některé situace zvládneme jen společně. Že dobro či zlo přichází často odkud ho čekáš nejméně. A při pohledu do zrcadla si řekneme, že mít bílé vlasy není tak špatné. A že být s rodinou je fajn a hnít těsto na chléb pro ty nejbližší nás naplňuje hrdostí. Naučíme se vnímat dech svůj i ostatních, i malá zakašlání, a dívat se navzájem do očí, abychom ochránili své milované. A respektovat druhé lidi a základní pravidla soužití. Snad to tak bude. A možná ne. Ale chci doufat, že všechno je možné a že lze být lepší...

z internetu (autor neznámý)

Řekli a napsali o karanténě

Čekáme jen na pokyny, aby už naše problémy a nebezpečí mohly skončit. A to je málo, pokud jsme se ještě nic nového nenaučili. Ježíšovo učení začalo slovy: „Změňte smýšlení“. Nenoste v sobě naštvanost na toho, kdo něco neodhadl, nedomyslel, popletl nebo zkazil, ani touhu po odplatě věcí zlých, i kdyby se to jevilo sebe spravedlivější. Myslete pozitivně. Nejen co mi to bere, ale spíš co mi to dává.

(P. Jindřich Bartoš, znojemský děkan, z kázání na 3. velikonoční neděli)

Napsali mi nedávno jedni známí, že se teď každý den jako rodina společně modlí, což se jim za 25 let manželství snad ještě nepodařilo.

(biskup Martin David, pro diecézní časopis Okno)

Možná církvím tento čas prázdných kostelů symbolicky ukazuje jejich skryvanou prázdnotu a možnou budoucnost, pokud se vážně nepokusí představit světu úplně jiný tvar křesťanství. Mysleli jsme příliš na obracení „světa“/„těch druhých“, méně na obracení nás samých – nikoliv jen „polepšení“, nýbrž obrat od statického „být křesťany“ k dynamickému „stávat se křesťany“.

(P. Tomáš Halík, zamyšlení pro Deník N)

Co jsme se mohli v době zavřených kostelů naučit? Co po odeznění výjimečné situace zůstane? Možná větší citlivost pro rozmanitost způsobů, kterými se s námi živý Kristus setkává. Možná větší vnímavost pro to, že nemáme život ve svých rukou. Možná silnější vděčnost za společenství a za možnost slavení eucharistie „tváří v tvář“. Možná hlubší uvědomění vlastní zodpovědnosti za náš vlastní život s Kristem a za doprovázení našich blízkých. ... Možná radost z toho, že se pod tlakem situace objevily nové možnosti spolupráce se širší společností. Možná odvaha „pustit si“ do kostela přes online přenos širší okruh návštěvníků i v dobách nekoronavirových.

(P. Petr Hruška, farář v Chebu; z webu plzeňské diecéze)

Je to zkouška? Spíše bych řekl: je to možnost objevit své limity i možnosti. Je to čas vrátit do svého života solidaritu, nezištnost, službu zdarma. Je to čas naslouchání druhým i svému srdci, které skutečně ví, co nás učiní šťastnými. A nakonec je to odpověď na náš dosavadní styl života, který se možná zredukoval na maximalizaci zisku a na co nejefektivnější využití či užití si získaných prostředků. Rozhodně nám stačí míň a víc potřebujeme to, co se koupit nedá. Jsou to naše zralé vztahy, opravdová přátelství, služby druhým i pokorné nesení těch, kteří jsou jiní než já.

(P. Miroslav Bambuch, kněz v Litovli; v rozhovoru pro Deník)

Dnes v podvečer jsem byl se psem v lese, potkali jsme se s jedním z vás a poznali se jen díky našim psům... Všem vám přeji, aby o nás platilo, že teď sice musíme nosit zakryté tváře, ale zase můžeme více odkrýt svá srdce.

(P. Vladimír Záleský, farář ve Žďáru nad Sázavou, pro KT)

Podle mě je virová pandemie součástí naší civilizace, která se objevuje po určitých etapách. Samozřejmě, že je to událost, která nám mnoho bere, ale zároveň nám dává příležitost ptát se, k čemu je to dobré. Když jsem si poprvé v začátku vyšel nakoupit, obklopilo mě úžasné ticho. Lidé na ulicích skoro žádní, žádná auta. Říkal jsem si, v tom je něco ozdravujícího. Ohromný prostor, mír a pokoj.

Člověk sice věděl, že za tím vším je něco nebezpečného, ale zároveň cítil příležitost zastavit se a vidět, co jindy nevidíme. S Pánem Bohem je možné být intenzivně i v tichu.

(P. Tomáš Rádl, rozhovor pro MF Dnes)

Prázdný hrob

*Kde kámen byl, teď otvor do skály
rouška jen a nepřítomné tělo
a němý úžas ženy z Magdaly
vzpomínka, jak nebe burácelo
a setníkova slova pod křížem
mrak slunce skryl a zachvěla se zem
tak proč ten údiv, oči uplakané,
jen slov Jeho vzklíčilo tu sémě
předpověď co má být, že se stane
„... jen maličko a zas uzříte mě“ J. C.*

*Kdybychom přečetli jenom tu první větu „**Ať se vaše srdce nechvěje, věřte v Boha, věřte i ve mě**“, tak by to stačilo. Opět je to velké slovo do pranice těchto dnů a myslím si, že*

každý z nás si může položit tu otázku, jestli tato věta měla prakticky význam v posledních měsících našeho života. Jestli se naše srdce - náš chrám - v posledních týdnech a měsících zachvěl strachem, obavami, něčím co jsme vlastně často systematicky do sebe nasávali z různého zpravodajství, z různých řečí a myšlenek, kterými jsme se zaobírali a živilí je. Nebo jestli opravdu „Ať se vaše srdce nechvěje věřte v Boha, věřte i ve mě“ tohle slovo hrálo tu nejdůležitější roli. Víra je praktická věc. Víra nejsou řeči. Víra se žije. To je lakmusový papírek toho, jak naše víra vypadá. A myslím si, že na tomto slově i v těchto těžkých dobách našeho života, a asi i přijdou další těžká období, by měl stát náš život. Prostě položit naši existenci na Boha a důvěřovat mu, ať přijde cokoliv ... To je velikonoční naděje, že i když to teď nevypadá jak bychom si představovali, tak Bůh má věci ve svých rukou.

(P. Libor Všetula, z kázání na 5. velikonoční neděli)

Příště: Nezapomenutelná setkání • Předběžná uzávěrka: 20. 9. 2020

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 20. 5. 2020, vyšlo: 14. 6. 2020.

www.faby.cz

POPRVÉ

Za normálních okolností by to byla neděle jako každá jiná. Nebýt známých skutečností, které tomu předcházely. Neděle 26. dubna po několika týdnech zavřených kostelů získala jakýsi punc výjimečnosti. Vzhledem k omezené kapacitě byla účast na mši svaté možná jen pro 15 věřících a za přísně stanovených hygienických opatření: dezinfekce, roušky a nutné rozestupy. Bylo to zvláštní, ale přesto pro všechny radostné setkání.

26. 4. první nedělní mše svatá po otevření kostelů s povolenou účastí patnácti věřících

Zřetelné to bylo třeba při pozdravení pokoje. I když se kvůli zákazu vzájemného dotýkání rukou nedal uskutečnit obvyklou formou. Kristův pokoj jsme si proto předávali - netradičně - úklonou. Ač přes roušku samozřejmě nešlo vidět do tváře, rozzářený úsměv pod ní byl v mnoha případech zřejmý.

Možná jsem nebyl sám, koho ten den napadlo, že počtem

věřících a zavřeným kostelem při bohoslužbě byla tato situace trochu podobná úryvku z Janova evangelia. I mezi nás přišel Ježíš. A stejně jako vystrašeným učedníkům do zavřeného večeradla přinesl POKOJ. -pš-

I v tomto čase Ježíš kráčí vedle nás

V dnešním prvním čtení zazněla věta, které bych si v klidných dobách snad ani nevšiml. „Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal.“ Někteří autoři mluví o tom, že kromě tělesného zraku nám byl darován i zrak duchovní. A z toho může vyplývat povzbuzení do této složité doby. Víra nás ujišťuje, že i v této situaci jde Ježíš s námi. Záleží ovšem na tom, zda ho ponecháme bez povšimnutí, anebo ho svým duchovním zrakem rozpoznáme. Když jsme plni sami sebe, když kroužíme jenom kolem svých příběhů, starostí a tužeb, pak zůstáváme pouze u zraku tělesného. Ale ve chvíli, kdy se rozhodneme nezištně milovat druhé a jsme ochotni k oběti, když dokážeme být vděční za lásku svých bližních, pak se nám otvírají i oči duchovní. A díky nim můžeme vidět, že ani v této době nás Ježíš neopustil. Podobně jako šel s emauzskými učedníky, jde i dnes vedle nás.

Přál bych si, aby tato doba nebyla jen počítáním různých statistických údajů, kolik lidí onemocnělo, kolik se vyléčilo a podobně. Ano, i to má svou hodnotu. Ale přesto nezapomínejme, že i v těchto neklidných časech putuje Ježíš spolu s námi.

(P. Pavel Svoboda, část z homilie na 3. neděli velikonoční)